

Ploaie de vară

Cârdei V. Mariana

Se frâng copacii de furtună,
și praful alb plutește-n zări,
cu geamă scurt oftează vântul
și lacrimi are bolta-n nori.

Ce răvășită e natura,
nimic din ce era sublim,
se zvârcolește-n agonie,
o, Doamne sfinte, ce destin!

Cu șerpi de foc se-ncinge cerul
și clocotește-n spume marea,
în tunet hohotește zarea,
doar muntele-i nebiruit.

Lacrimi calde cerul cerne
și în liniște le așterne-n noapte,
pe fereastră-n lungi șuvoaie
se preling lacrimi de ploaie.

În culori de smalt pestrițe
se trezesc poienele,
mândrul soare le surâde,
mijind ușor genele.